

Проблематичността на развръзката подсказва, че драматичният текст вече е променил жанровите си координати. В статията от 1960 г. се излага мнението, че: „Логиката на поведението на Теодоси такъв, какъвто е даден от Димов в пиесата му определено води към друго, противоположно решение на конфликта. И затова в трето действие въпреки тирадите, въпреки отделните хубави мисли, съдбата на героите оставя неясно впечатление, не дава силни, единствени за този конфликт отговори“⁹. В статията от 1972 г. вече се твърди, че пиесата започва с „игра на развод“, която довежда до три реални развода и изведнъж настъпва „пълнен крах на три семейства - без криза, без външно изострени отношения (като изключим донякъде Мария Петрински), без сложни перипетии“¹⁰. Ако пиесата се разглежда само като салонна комедия, то тогава пречките, които осуетяват желанията на главните герои, от които се ръководи драматичното действие, ще бъдат преодоляни посредством развръзката, ще бъдат решат в рамките на пиесата, с възможностите, които тя предполага и предоставя. Дали тези препятствия произтичат от характерни недостатъци, недоразумения или други външни причини, финалет означава умиротворение за борещите се страни, крайт оптимистичен. При сатиричното действие проблемите не могат да се решат, защото личните или обществени грешки и недостатъци, към които то обръща погледа си, се преценяват като вредни, дори опасни за обществото и поради тяхната сериозност те не могат да бъдат премахнати с магическата пръчка - комедийния финал. „Виновният“ започва като пиеса на светски разговор или ако предпочитаме като салонна комедия, при която домашното обкръжение се съпоставя със социалната среда, което скъсява разстоянието между публика и действащи лица и всичките се превръщат в зрители на собствения си живот. Авторската стратегия насочва към идентификация между двете присъщи страни на театралното взаимодействие, но в трето действие взаимоотношенията между героите като общуване между равнопоставени граждани отстъпва място на всеобемашето критично отношение към тях. Видът комичност, сатирата, стават по-актуален от изразното средство, светския разговор. Вече няма смях, а катарзисът настъпва посредством отстранението, което авторът налага, издавайки предпочитанието си към сатиричното осветление на занимаващите го въпроси.

Сатирата взема надмощие в този драматичен текст, след като в анализа на брачните отношения се достига до проблематиката възникването на любовта, изтълкувана като ирационален момент